

Lietuviai jau įprato, kad šios šalies vėliavą vežantys automobilių ekipažai turi pakliūti į greičiausiųjų trisdešimtuką. Dvidešimtukas – jau neblogas rezultatas, o „Top 15“ irgi nieko nestebina. Tačiau motociklininkams iš Lietuvos su geriausiais pasaulio vairuotojais konkuruoti sekasi prasčiau. Tiksliau, prasčiau sekėsi iki šių metų Dakaro ralio, kai jame pirmą kartą dalyvavo daugkartinis šalies motokroso čempionas Arūnas Gelažninkas.

„Darbas šiandien buvo tik pasiekti finišą, tai važiauvau atsargiai ir jį pasiekiau. Kas buvo sunkiausia? Prisiversti važiuoti kai apsinuodijau – tiesiog jėgų neturėjau. Apskritai, Dakare nuovargis didelis, tačiau šiandien, finišavus, jo tarsi nebeliko. Prieš maratoną patyliukais galvojau, kad patekti į „Top 50“ jau būtų neblogai, o „Top 30“ – puiku. Tad galutinį rezultatą vertinu labai teigiamai“, – nepriklausomų žurnalistų komandai „iGo2Dakar“ po finišo dešimtajame greičio ruože kalbėjo greičiausias Lietuvos motociklininkas, galutinėje Dakaro ralio įskaitoje, preliminariais duomenimis, užėmęs 23 vietą.

Rekordų metai

Pirmame greičio ruože A. Gelažninkas buvo atsargus – tai pirmos jo lenktynės Pietų Amerikoje, o ir patirties naviguojant pagal nurodymus kelio knygoje jis neturi daug. Tačiau atsargumas atvežė jį iki 56 pozicijos. Antras etapas – 45, trečias – 30 ir t. t. Kol galiausiai bendroje įskaitoje jis pakilo iki 23.

Ankstesnis geriausias lietuvių pasiekimas buvo 81 vieta – ją 2012 m. užfiksavo Gintautas Igaris, o 2018 m. pakartojo Balys Bardauskas. Beje, B. Bardauskas yra antrasis motociklininkas iš Lietuvos, dalyvaujantis 2019 m. Dakare ir buvo per plauką nuo savo pernykščio rezultato pagerinimo – po 9 etapų jis užėmė 72 vietą, tačiau dešimtame krito nuo motociklo ir buvo išgabentas į ligoninę. Jam lūžo abu riešai. B. Bardauskas taip pat buvo pirmasis lietuvis, startavęs vadinamoje vienišių klasėje „Original by Motul“ – iki lemtingo kritimo paskutiniame greičio ruože jis užėmė 16 vietą iš 32 joje startavusių sportininkų.

A. Gelažninko pasiekimas – ne vienintelis Lietuvos rekordas. Automobilių ekipažas, Vaidotas Žala su Sauliumi Jurgelėnu, pakartojo geriausią šalies pasiekimą – preliminariais duomenimis, užėmė 12 vietą (joje 2018 m. finišavo Antanas Juknevičius su Dariumi Vaičiuliu). Tuo tarpu Benediktas Vanagas su Sebastianu Rozwadowskiu ją pagerino ir 2019 m. Dakaro ralio įskaitoje klasifikuojami 11 pozicijoje. Galutiniai visų sportininkų pasiekimai bus žinomi ketvirtadienio vakarą.

„Džiaugiamės, kad finišavom – mums tai buvo be galo sunkus Dakaras. Dakaro dievai mums skyrė dešimtą išbandymą ir leido suprasti, kad čia būna visaip. Dabar tas finišas ir medalis bus labai brangus, verčiantis pamąstyti bei pasiruošti kitiems metams“, – po finišo išlipęs iš

automobilio kalbėjo A. Juknevičius, kuris su D. Vaičiuliu, preliminariais duomenimis, 2019 m. Dakare užėmė 37 vietą.

Rekordinę vietą užėmęs B. Vanagas pernelyg neliūdėjo dėl to, jog iki dešimtos vietos jam su S. Rozwadowskiu pritrūko 5 sekundžių: juk net ir 11 vieta yra geriausias rezultatas lietuvių istorijoje.

„Rezultatą visada lemia pasiruošimas. Esu sakęs, kad paskutiniai dveji metai nebuvo tokie geri ir mes iš niekur bandėm tą rezultatą pagaminti. Šiomet atvykom kur kas geriau pasiruošę ir turim rezultatą. Paskutiniame etape važiovom greitai, nerizikavom labai. Šiomet pakankamai stabiliai važiovom, nors ir turėjom techninių problemų“, – finišė sakė B. Vanagas.

V.Žala su S. Jurgelėnu savo rezultatą pagerino – pernai buvo 18, šiemet – 12, o 2016 ir 2017 m. jiems finišuoti nepavyko.

„Mes be kriminalų, šiandien ramiai atvažiovom. Visas Dakaras mums gerai praėjo. Aišku, visada yra kur pasitempti, bet jau mašinėlės limitai artėja“, – po dešimtojo greičio ruožo teigė V. Žala.

Vis tik automobilių ekipažai nieko labai nenustebino – visi trys jau pernai įrodė, kad gali varžytis su greičiausiųjų dvidešimtuko atstovais, o pasitaikius gerai progai įlysti ir į „Top 10“. Tuo tarpu A. Gelažninko pasiekimas – staigmena visai Lietuvai.

Spėjo ir apsinuodyti, ir su lyderiu palenktyniauti

A.Gelažninkui pirmasis jo Dakaro ralis buvo labai permainingas. Ilgas pasiruošimas šiam išbandymui nenuėjo veltui: kai daugelis motociklininkų po kiekvienos dienos greičio ruožo atrodydavo vos pastovintys ant kojų, lietuvis labiau priminė tą, kuris dar mielai nuvažiuotų šimtą kilometrų kopose. Išskyrus vieną etapą – aštuntąjį.

Finiše po šio ilgesnio nei 300 km greičio ruožo A. Gelažninkas pasakojo, jog apsinuodijo – praktiškai visą naktį nemiegojo ir jau buvo spėjęs pagalvoti, kad Dakaras baigtas. Tačiau vaistai suveikė ir geriau pasijutusiame sportininkui pavyko išvažiuoti į startą. Greičio ruože nebuvo lengva: organizatoriai dar prieš jį įspėjo, kad tai sunkiausias etapas iš buvusių iki šiol, o A. Gelažninkas beveik visą jį turėjo įveikti stovėdamas: tose vietose, kur ant motociklo būtų galima atsisėsti, labai purto ir todėl skauda pilvą.

Devintas etapas buvo kur kas įdomesnis – važiuojantį tarp trisdešimties greičiausių motociklininkų, A. Gelažninką likus dešimčiai kilometrų iki greičio ruožo finišo pavijo

automobilių įskaitos lyderis Nasser Al-Attiyah. Jis palenktyniavo su trimis motociklais ir po finišo nepamiršo jiems padėkoti už puikią kovą.

Prieš Dakarą nei vienas specialistas neabejojo A. Gelažninko vairavimo sugebėjimais – tą užtikrino daugkartinis Lietuvos motociklų kroso čempiono vardas. Tačiau daugelis spėjo, kad sportininkui kils problemų naviguojant, mat patirties važiuoti pagal kelio knygoje surašytus orientyrus jis turėjo gana mažai.

„Aš nevažiuoju visiškai pirmas – priekyje yra vėžių, kurios padeda orientuotis. Tiesa, kartais jos gali suklaidinti, tad negalima važiuoti akiai pagal jas – būtina tuo pačiu metu žiūrėti ir į kelio knygą“, – dar maratono viduryje apie navigaciją pasakojo A. Gelažninkas.

Motociklininkas ne kartą minėjo, jog Dakaro ralyje susidūrė su daugybe dalykų, kurie iki tol nebuvo gerai žinomi – pavyzdžiui, dideliu rūko ir dulkių mišiniu, kai net už kilometro važiuojantis varžovas palieka tokį šleifą, jog matomumas yra minimalus. Arba važiavimo kopomis niuansus – ryte jos yra kietesnės, o kai patį vidurdienį saulė būna aukščiausiam savo taške, kopos nebemeta šešėlių ir duobės ar iškilimai atrodo kaip lygios vietos.

Apie 2020 metus A. Gelažninkas dar negalvoja, tačiau neslepia, jog norėtų grįžti į šį maratoną: vadinamuoju Dakaro virusu jis jau užsikrėtė.

“iGo2Dakar” komanda

